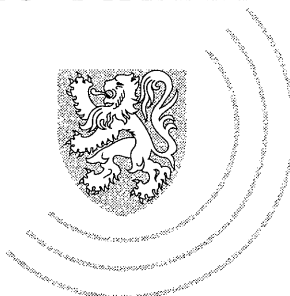

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

26 november 1996

VOORSTEL VAN DECREET

– van mevrouw Sonja Becq c.s. –

houdende regeling van de scheidingsbemiddeling

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Echtscheiding

De voorbije dertig jaar is het aantal echtscheidingen in België almaar toegenomen. In 1994 werden 51.926 huwelijken voltrokken, 4 % minder dan het jaar voordien. Niet minder dan 22.041 huwelijken kwamen door echtscheiding tot een einde, 2 % meer dan in 1993. Voor 1995 telt het NIS 34.983 echtscheidingen. Maakt men de verhouding tussen het aantal huwelijken en het aantal echtscheidingen dan komt men voor 1993 tot een verhouding van 24 huwelijken ten opzichte van 10 echtscheidingen. In 1995 is de verhouding 15,7 tegenover 10. Echtscheiding door onderlinge toestemming maakt ongeveer de helft uit van het aantal gevoerde echtscheidingsprocedures (cijfers 1994).

Voor de partners zelf is echtscheiding een moeilijke zaak ; financieel doch ook emotioneel. Vragen over wat verkeerd liep, onzekerheid en twijfel over de te nemen beslissingen, verdriet en boosheid komen naar boven. Daarnaast plaats echtscheiding vrouwen, en meer nog de kinderen, in een zeer kwetsbare positie. Heel wat eenoudergezinnen hebben moeite financieel het hoofd boven water te houden. Dat de echtscheiding van de ouders invloed heeft op het kind, wordt niet betwijfeld. Hoeveel kinderen geconfronteerd worden met een echtscheiding, is niet duidelijk. Op de formulieren van de burgerlijke stand wordt immers niet altijd vermeld hoeveel kinderen betrokken zijn. Bij ongetrouwden is dat helemaal niet te achterhalen. Een indicatie kan gegeven worden vanuit het aantal rechthebbenden op kinderbijslag die uit de echt gescheiden zijn of gescheiden leven : namelijk 114.835. Rekening houdend met een gemiddeld aantal van 1,8 kinderen per gezin (longitudinaal gemeten) kan men besluiten dat het om zo'n 206.703 kinderen gaat. Een andere aanduiding vinden wij in Peter Adriaenssens, "Opvoeden is een groeiproses". Hij gaat ervan uit dat één kind op drie in onze samenleving gedurende minstens een deel van zijn jeugd gescheiden ouders heeft.

Opmerkelijk is dat zo'n 75 % van de (echt)gescheidenen na gemiddeld vijf jaar met een nieuwe partner samenwoont. Enerzijds is dat een aanduiding van de betrachting van mensen om een nieuwe relatie aan te gaan. Anderzijds moet dat feit er ons toe aanzetten ook ondersteuning te geven aan "nieuw samengestelde gezinnen".

Voorgaande gegevens nopen ons tot reflectie, zowel over het begin als over het einde van het huwelijk en van duurzaam opgebouwde relaties.

2. Huwelijk – relatievorming – scheiding

Een relatie uitbouwen op een realistische en evenwichtige wijze is geen sinecure. Beschikken over voldoende relatievaardigheden is niet vanzelfsprekend. De verwachtingen in een huwelijk en een vaste partnerrelatie blijven hoog gespannen en staan in contrast met de weinige voorbereiding (tenzij formeel via de huwelijksceremonie) die er op dat gebied is.

Geborgenheid bieden, thuiskomen bij elkaar, constructief ruziemaken en van gedachten wisselen : het wordt in eerste instantie in het gezin geleerd en doorgegeven. Soms door ouders die hiervoor zelf niet over de nodige bagage beschikken.

Daarom blijft het belangrijk om in het onderwijs binnen het gewone leerpakket meer aandacht te besteden aan de opvoeding tot relatiebekwaamheid en om leerkrachten daartoe voldoende te ondersteunen. Anderzijds moeten er ook voor volwassenen ruimere mogelijkheden worden ontwikkeld om een verdere verdieping en persoonlijke investering in relaties te ondersteunen.

In geval van relatiemoeilijkheden kan een relatie-therapeut geraadpleegd worden op verzoek van één partner of van beide partners :

- hetzij om de relatie te verbeteren,
- hetzij om te reflecteren over scheiding als mogelijke oplossing.

Echtscheiding wordt niet langer beschouwd als een uitsluitend juridisch proces. Echtscheiding of scheiding is evenzeer als het huwelijk of het samenleven een geheel van psycho-sociale (immateriële), én financiële en economische (materiële) elementen.

De persoonlijke, emotionele druk waarondercheidenden gebukt gaan, wordt meestal nog verzwaaard door de druk die de sociale omgeving uitoefent. Traditioneel schuilt hierachter de bedoeling de echtscheiding te ontraden of niet te gemakkelijk te maken en mensen te doen nadenken.

De aandacht voor scheiding als een relationeel proces en voor de mogelijkheden van de partners om dat op een verantwoorde wijze in eigen handen te nemen – eventueel met de nodige begeleiding

- neemt toe. Daaruit zijn diverse initiatieven gegroeid.

Men kan een beroep doen op :

- een relatietherapeut :
 - voor hulp bij de psychologische verwerking van de scheiding ;
 - voor hulp om de scheiding met zo weinig mogelijk conflicten te helpen organiseren ;
- adviesdiensten (zoals de KAV-Arco Adviesdiensten Huwelijksrecht en Echtscheiding) ;
- een scheidingsbemiddelaar, al dan niet verbonden aan een Centrum Algemeen Welzijnswerk, wanneer een koppel – als partners of als ouders – noodzakelijke afspraken moet maken naar aanleiding van :
 - een feitelijke scheiding, apart wonen ;
 - een echtscheiding (echtscheiding door onderlinge toestemming of echtscheiding op grond van feiten) ;
 - veranderde omstandigheden in verband met de kinderen, na een (echt)scheiding.

Beide betrokkenen kunnen een taakgerichte interventie vragen ;

- een advocaat, twee advocaten, een notaris.

3. Impact van scheiding op kinderen

Na een scheiding evolueren kinderen het best wanneer ze zich niet geklemd voelen in het ouderlijk conflict, wanneer ze met beide ouders een positieve band kunnen onderhouden, en wanneer er zich geen financiële problemen voordoen. Een positieve ontwikkeling van kinderen, ongeacht de leeftijd, hangt sterk samen met de constructieve conflictoplossingsstijl van de ouders zowel in het huwelijk als na een scheiding. Het kind heeft het recht om van zijn beide ouders te houden en hen te respecteren. Het moet kunnen aanvoelen dat beide ouders nog verantwoordelijkheid voor hem of haar dragen.

Een recent onderzoek van onder meer de Kinderen Jongerentelefoon peilde naar de beleving en reactie van kinderen op de echtscheiding van hun ouders. Ondanks het feit dat de conclusies niet zo eenduidig zijn, blijkt in elk geval dat kinderen "last

ondervinden" bij een scheiding. De conflicten tussen de ouders wegen het zwaarst.

Rekening houdend met het loyaliteitsgevoel van kinderen ten opzichte van hun beide ouders, moeten wij afleiden dat kinderen het meest baat hebben bij zo min mogelijk conflicten tussen de ouders vóór, tijdens en na de scheiding. Scheidingsbemiddeling kan daartoe bijdragen.

Via scheidingsbemiddeling kan getracht worden ouderlijke conflicten op een constructieve manier op te lossen, met aandacht voor de verlangens en behoeften van het kind, dat meestal loyaal blijft en wil blijven ten opzichte van beide ouders.

Humanisering, vereenvoudiging, blijvende zorg en verantwoordelijkheid vancheidende ouders voor hun kinderen waren de uitgangspunten bij de herziening van de echtscheidingswetgeving in 1994. Er werd gekozen voor een vereenvoudiging van de echtscheidingsprocedure, de invoering van het hoorrechtprincipe en de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag. In die discussie werden de mogelijkheden van "scheidingsbemiddeling" aangekaart. Scheidingsbemiddeling kan een tussenweg bieden in geval van dringende en voorlopige maatregelen of in het kader van een beginnende echtscheidingsprocedure. Scheidingsbemiddeling ligt ook in het verlengde van de keuze om de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag aan te moedigen. Via scheidingsbemiddeling kan begeleiding geboden worden bij de uitbouw van de gezamenlijke verantwoordelijkheid. Zonder begeleiding is de kans reëel dat de gezamenlijke verantwoordelijkheid dode letter blijft.

De verwijzing naar scheidingsbemiddeling wordt door een (zeer beperkt) aantal rechters reeds aangewend. De uitbreiding van deze techniek, weze het de wettelijk ingebouwde mogelijkheid, zou moeten worden onderzocht. Een verplichte scheidingsbemiddeling lijkt echter weinig zinvol.

4. Scheidingsbemiddeling

Omschrijving

Naar aanleiding van het apart wonen, de echtscheiding of veranderde omstandigheden na een echtscheiding moet een paar (gehuwd of samenwonend) noodzakelijke afspraken maken. Ze willen, geïnformeerd en weloverwogen, zelf beslissen. Ze wensen een voor beiden aanvaardbare overeen-

komst, met door hen bepaalde afspraken. Ze willen in overleg met elkaar tot een akkoord komen.

Dit lukt hun echter vaak niet omdat ze over te weinig informatie beschikken, omdat de meningsverschillen te groot zijn of omdat de emoties het zake-lijk onderhandelen hinderen. In dat geval kunnen zij een beroep doen op een derde : een scheidingsbemiddelaar. Die kan hen helpen hun onderhandelingen te structureren en te komen tot een algemeen akkoord over alle te treffen regelingen in verband met geld, goederen en kinderen als die er zijn. Scheidenden kunnen ook enkel hulp vragen bij het opmaken van een ouderschapsakkoord dat beperkt is tot de regelingen in verband met gezag, verblijf en kosten voor de kinderen.

De interventie van een scheidingsbemiddelaar veronderstelt dus wel dat de beslissing tot scheiding is genomen. Bij twijfel omtrent het al of niet voortzetten van de relatie is relatietherapie (scheidingsbegeleiding) aangewezen.

Rol van een scheidingsbemiddelaar

Een bemiddelaar helpt twee betrokkenen hun meningsverschillen op te lossen. Hij of zij probeert een context te creëren waarin de betrokkenen zelf afspraken kunnen maken. Zijn of haar rol wordt gekenmerkt door :

– Veelpartijdigheid :

Een bemiddelaar werkt tegelijkertijd voor twee betrokkenen, dit wil zeggen dat hij of zij probeert tijdens de bemiddeling beide partijen evenveel invloed te geven en expliciet rekening te houden met een eventueel machtoverwicht.

– Geen inhoudelijke sturing :

Een bemiddelaar bepaalt niet het doel en de inhoud van de onderhandelingen. Hij of zij laat de betrokkenen zelf beslissen volgens hun persoonlijke beslissingscriteria.

– Structurering van de onderhandelingsprocedure : Een bemiddelaar structureert de communicatie zodanig dat de twee betrokkenen constructief kunnen samenwerken.

Deze kenmerken vormen het onderscheid met de rol van een "gewone" advocaat of notaris die in geval van echtscheiding door onderlinge toestemming, ook tot een akkoord met de scheidenden wil komen. Zeker van een advocaat wordt niet verwacht dat hij of zij beide partijen als evenwaardige

partners ondersteunt en adviseert. Bovendien worden meestal voorstellen (modellen) geformuleerd, die dan aan de partners ter goedkeuring worden voorgelegd. Dat laat immers een vlottere afhandeling van de zaken toe.

Waarde van scheidingsbemiddeling

Voor ouders :

- Scheidingsbemiddeling bevordert het constructief oplossen van meningsverschillen en het constructief overleg na de (echt)scheiding. Het bevordert een overlegcultuur in plaats van een strijdcultuur.
- Beslissingen die ouders mee opgebouwd hebben, worden beter nageleefd.
- Scheidingsbemiddeling verhoogt de kans dat de echtscheiding gezien wordt als de oplossing van een relatieprobleem.
- Zelfs wanneer geen akkoord wordt bereikt, zou een positieve weerslag ondervonden worden op het vlak van zelfwaardering en verheldering van de eigen situatie.

Voor kinderen :

- Aanpassingsmoeilijkheden van kinderen na een echtscheiding zouden hoofdzakelijk te wijten zijn aan de slepende conflicten van hun ouders.
- Via scheidingsbemiddeling zou vermeden kunnen worden dat kinderen zich geklemd voelen in het ouderlijk conflict.
- Uit onderzoek blijkt dat scheidende ouders zelden ontvankelijk zijn voor de mening en behoeften van hun kinderen. Veel scheidende ouders komen er niet toe met hun kinderen over de scheiding te praten of de scheiding uit te leggen. Het is de taak van de bemiddelaar om met de ouders een werkbaar plan te maken waarin de wensen en behoeften van het kind voldoende gegarandeerd zijn.
- Vaders die beseffen dat ze inspraak hebben in verband met de beslissingen met betrekking tot de kinderen, zijn na een echtscheiding meer betrokken in hun opvoeding.

Actuele praktijk in Vlaanderen

Centra Algemeen Welzijnswerk

Scheidingsbemiddeling werd als opdracht aan de Centra Algemeen Welzijnswerk toegewezen, weliswaar zonder in extra middelen te voorzien om die opdracht verder uit te bouwen (artikel 20, § 1, 15° van het besluit van de Vlaamse regering van 21 september 1994 tot uitvoering van het decreet van 24 juli 1991 betreffende het algemeen welzijnswerk).

Van alle aanmeldingen in het algemeen welzijnswerk (gezins- en relationeel werk) ging 45,5 % van de gevallen over relatieproblemen en echtscheiding. Tot 1995 werden 592 interventies inzake scheidingsbemiddeling gedaan, door 21 centra waarvan de lijst als bijlage wordt toegevoegd. Het betreft in hoofdzaak niet-rechtbankverbonden bemiddeling.

De overheid moet op gestructureerde wijze bijdragen tot een toegankelijke scheidingsbemiddeling. De opdracht zoals nu bepaald in het kader van de Centra Algemeen Welzijnswerk moet verder worden onderbouwd en ondersteund.

In het licht van de komende hervormingen binnen het algemeen welzijnswerk betekent dat concreet dat gezins- en relationeel werk als één van de basisfuncties van elk Centrum Algemeen Welzijnswerk moet worden uitgebouwd. Scheidingsbemiddeling moet daar als specifieke functie deel van uitmaken. Tegelijkertijd moet er, in het kader van een adequate programmatie, gewaakt worden over een correcte regionale spreiding waarbij enerzijds rekening gehouden wordt met de vragen, anderzijds met het volledige aanbod van (toegankelijke) welzijnsvoorzieningen op het terrein.

Uiteraard moet er gezorgd worden voor een kwalitatieve uitbouw. Dat veronderstelt aangepaste opleiding, bijscholing, supervisie, intervisie en ondersteuning.

Andere centra of individuele scheidingsbemiddelaars

Daarnaast kan iedereen momenteel scheidingsbemiddeling aanbieden. Er zijn geen opleidings- noch ervaringsvereisten. Er zijn geen vereisten wat betreft vergoeding of structuur en er is geen verantwoordelijkheid voor het resultaat van de bemiddeling. Recent heeft ook de Orde van Advocaten belangstelling getoond voor scheidingsbemiddeling en wellicht volgt de Federatie van Belgische Notarissen.

Dat alles veronderstelt een degelijk uitgewerkte regeling op het vlak van de opleiding, de werking,

de deontologie, de methodiek en de kwaliteitsbewaking. Onderhavig decreet wil daaraan beantwoorden.

Tegelijkertijd – om dit initiatief meer kans van slagen te geven – zal de overheid mee moeten zorgen voor informatie en bekendmaking van de bestaande mogelijkheden inzake relatiebegeleiding en scheidingsbemiddeling.

Ten slotte nog één aandachtspunt. Scheidingsbemiddeling is gebaseerd op een goed uitgebouwde, gestructureerde en ondersteunde communicatie. Daarbij mag men niet vergeten dat niet alle bevolkingsgroepen even verbaal-communicatief vaardig zijn. In de toekomstige uitbouw van scheidingsbemiddeling zal men er oog voor moeten hebben dat ook mensen die niet gemakkelijk hun gevoelens en wensen kunnen verwoorden, weten dat scheidingsbemiddeling ook voor hen toegankelijk is.

5. Krachtlijnen van de decretale regelgeving

Er wordt een onderscheid gemaakt tussen scheidingsbemiddelaars verbonden aan een organisatie en individueel werkende scheidingsbemiddelaars. Beiden moeten aan dezelfde basisvoorwaarden voldoen, onder meer inzake opleiding en ervaring, deontologie en werking.

Voor de bemiddelaars, verbonden aan een organisatie, worden de regels vastgelegd door deze organisatie zelf, met dien verstande dat de organisatie onderworpen is aan de gestelde basisregels en erkend moet worden door de Vlaamse overheid.

Individuele scheidingsbemiddelaars worden rechtstreeks door de Vlaamse overheid erkend en gecontroleerd.

Indien individuele advocaten of notarissen zich willen aandienen als scheidingsbemiddelaar of zich als groep aandienen als organisatie van scheidingsbemiddeling zijn zij onderworpen aan dezelfde regelgeving.

Voor de uitvoering van dit decreet, het verlenen van erkenningen, het opleggen van criteria en kwaliteitscontrole is het wenselijk dat een beroep gedaan wordt op deskundigen. Een team van mensen met ervaring inzake scheidingsbemiddeling, dat tegelijk verschillende disciplines en beroepen vertegenwoordigt, zou de administratie dienaangaande moeten adviseren.

In de Vlaamse regering kiest men er momenteel voor om zoveel mogelijk te werken met de admini-

stratie en de vele bestaande commissies, advies- of erkenningsraden in de welzijnssector af te schaffen en eventueel op te nemen in één algehele welzijnsraad. Zonder vooruit te lopen op de komende regelgeving zou men kunnen voorstellen dat een commissie inzake gezins- en relationeel werk, waaronder scheidingsbemiddeling, in het kader van de op te richten welzijnsraad wordt opgericht.

Via de uitbouw van dienstverlening op het vlak van scheidingsbemiddeling kan de overheid ertoe bijdragen dat het conflictoplossende vermogen van mensen wordt verhoogd. Dat kan paren en hun kinderen alleen maar ten goede komen én de basis vormen voor de uitbouw van gezonde relaties tussen gescheiden ouders en hun kinderen.

6. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 2

In dit artikel wordt de term scheidingsbemiddeling nader gedefinieerd. Scheidingsbemiddeling is in wezen bedoeld om uit elkaar gaande partners (gehuwd of ongetrouwd) zoveel mogelijk kansen te geven om tot voor beiden aanvaardbare afspraken te komen en een duidelijke overeenkomst af te sluiten. Via een bemiddelaar kunnen de onderhandelingen gestructureerd worden en kan eventueel de meest zwakke partij extra ondersteuning genieten. Scheidingsbemiddeling kan zowel betrekking hebben op een regeling voor de kinderen als op een regeling (financieel, goederen) tussen de partners of op beide.

Artikel 3

Dit artikel impliceert de grondslag van de decretaale regeling. Tot op heden kan iedereen zich als scheidingsbemiddelaar opwerpen, zonder enige garantie voor de cliënt van vakbekwaamheid of deontologische houding. Erkenning kan worden verleend, ofwel aan een individu met een zelfstandige activiteit ofwel aan een organisatie. Een dergelijke organisatie kan bijvoorbeeld zijn : het

Steunpunt Algemeen Welzijnswerk, de koepel van de Centra Algemeen Welzijnswerk. In dat laatste geval kan de organisatie zelf voor de erkenning van haar medewerkers zorgen, na voorafgaande goedkeuring van de procedure. Een initiële erkenning wordt bepaald voor een termijn van 2 jaar. Op die wijze is enerzijds een inlooperperiode vastgesteld, maar is het anderzijds ook mogelijk dat – indien nodig – tijdig kan worden ingegrepen.

Artikel 4

In elk geval dient iedere scheidingsbemiddelaar minimaal aan de decretaal opgelegde voorwaarden te voldoen.

Zo is er de noodzaak van een basisdiploma en het volgen van een aangepaste opleiding scheidingsbemiddeling. Afhankelijk van de genoten basisopleiding kan de inhoud van de gevolgde bijscholing verschillen. Zo zal de opleiding scheidingsbemiddeling voor juristen andere klemtonen moeten bevatten dan de opleiding voor psychologen of pedagogen. De opleiding scheidingsbemiddeling moet door de overheid erkend zijn.

De vermelde werkingsvereisten (3°) beogen vooral de kwaliteit van de dienstverlening en de ondersteuning van de bemiddelaar. Het gaat hier om elementen zoals het minimum aantal te behandelen dossiers per jaar, het minimumaantal dossiers die met goed gevolg behandeld zijn, de noodzaak van een geregelde bijscholing, de mogelijkheid om gedurende de dienstverlening te kunnen terugvalen op de begeleiding van een of meer collega-bemiddelaars of andere steunpuntfiguren ; ook het aangaan van een sluitende beroepsaansprakelijkheidsverzekering maakt hier deel van uit.

In de basisovereenkomst (4°) die met de cliënt moet worden afgesloten, moet onder meer duidelijk gemaakt worden:

- doelstelling van de bemiddeling : wat is het concrete resultaat dat wordt beoogd, waarin ligt het verschil met de bijstand door een advocaat/notaris of de hulp van een relatietherapeut ;
- tarief : cliënten moeten vooraf duidelijk weten wat de procedure hun zal kosten ;
- gehanteerde procedure : hieronder wordt onder meer begrepen :

- bij de aanvang stilstaan bij de vaststelling van de wil om te scheiden en in alle openheid mee te werken ; op welk moment in de procedure naar een andere hulpverlener wordt doorverwezen of wanneer de bemiddelingsopdracht geen verdere doorgang kan vinden ; op welk ogenblik het dossier teruggegeven of vernietigd wordt ;
- waar en wanneer de cliënt terecht kan in geval van klachten en welke procedure daarbij gehanteerd wordt.

Afsprakennota's of codes die nu reeds gangbaar zijn in de sector, kunnen hierbij als leidraad dienen.

Artikel 5

Scheidingsbemiddelaars die willen optreden in het kader van een organisatie, worden via die organisatie erkend. Het kan gaan om een medewerking in dienstverband of op grond van contractueel gemaakte afspraken. Zij moeten aan de gestelde minimumvoorwaarden voldoen, maar de organisatie waarbij zij aangesloten zijn, kan dat zelf concretiseren, eventueel verstrengen. Die regelingen moeten wel ter goedkeuring aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

Dat houdt bijvoorbeeld in dat de Centra Algemeen Welzijnswerk, die nu al in het kader van scheidingsbemiddeling actief zijn, hun procedures en afsprakennota's moeten voorleggen aan de Vlaamse regering.

Artikel 6

De Vlaamse regering kan, op eigen initiatief, eventueel na klacht, overgaan tot schorsing of intrekking van de erkenning van een scheidingsbemiddelaar of van de scheidingsbemiddelingsorganisatie.

Sonja BECQ

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

- § 1. Dit decreet is van toepassing op alle natuurlijke personen en alle rechtspersonen wier activiteiten uitsluitend of onder meer betrekking hebben op scheidingsbemiddeling.
- § 2. In dit decreet wordt verstaan onder :
- 1° scheidingsbemiddeling : activiteiten die ertoe strekken het uit elkaar gaan van twee partners via onderhandelingen te structureren en te komen tot een akkoord dat geheel of gedeeltelijk betrekking heeft op de financiële middelen, de goederen en eventueel de kinderen van die partners ;
- 2° scheidingsbemiddelaar : de persoon die de bemiddelingstaak, zoals hierboven omschreven, op zich neemt ;
- 3° scheidingsbemiddelingsorganisatie : de rechtspersoon wiens activiteiten uitsluitend of gedeeltelijk betrekking hebben op scheidingsbemiddeling die als dusdanig, en volgens de voorwaarden in dit decreet bepaald, wordt erkend ;
- 4° de regering : de Vlaamse regering.

Artikel 3

- § 1. Wie optreedt als scheidingsbemiddelaar, zoals in dit decreet bepaald, moet erkend zijn door de regering.
- § 2. De erkenning wordt verleend overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en volgens de voorwaarden zoals vastgelegd door de regering.
- § 3. De erkenning wordt verleend aan een organisatie wier activiteiten geheel of gedeeltelijk betrekking hebben op scheidingsbemiddeling, initieel voor twee jaar, en verlengbaar per vijf jaar.

§ 4. De erkenning wordt aan een individueel scheidingsbemiddelaar initieel verleend voor twee jaar, verlengbaar per drie jaar.

§ 5. Het is verboden samen te werken met scheidingsbemiddelaars of -organisaties die niet erkend zijn door de regering.

Artikel 4

- § 1. Om een erkenning als scheidingsbemiddelaar te verkrijgen en te behouden moet de scheidingsbemiddelaar minimaal voldoen aan de volgende voorwaarden :
- 1° een universitair basisdiploma in de menswetenschappen behaald hebben of een gelijkwaardige ervaring hebben opgedaan, zoals bepaald bij besluit van de regering ;
- 2° met goed gevolg een door de regering erkende opleiding scheidingsbemiddeling gevolgd hebben ;
- 3° voldoen aan de werkingsvereisten zoals die door de regering worden vastgelegd en die onder meer betrekking hebben op de verplichting tot bijscholing, het opdoen van voldoende praktijkervaring en ervaringsuitwisseling en het afsluiten van een beroepsaansprakelijkheidsverzekering ;
- 4° een basisovereenkomst ter goedkeuring aan de regering voorleggen. Die basisovereenkomst moet bij de aanvang van de bemiddeling ter ondertekening aan de cliënt worden voorgelegd. De basisovereenkomst, waarvan de principes en het model verder door de regering worden uitgewerkt, bevat onder meer de volgende bepalingen :
- a) doelstelling ;
- b) tarief ;
- c) gehanteerde procedure ;
- d) klachtenregeling ;
- 5° jaarlijks een rapport voorleggen aan de Vlaamse regering met de gegevens zoals door haar bepaald ;
- 6° ten volle meewerken aan de kwaliteitsbewaking en controle, uitgeoefend door de regering, en aan de door haar uit te werken klachtenregeling.

- § 2. Een scheidingsbemiddelaar kan zelfstandig optreden of contractueel verbonden zijn aan een scheidingsbemiddelingsorganisatie.

Ingeval een scheidingsbemiddelaar verbonden is aan een scheidingsbemiddelingsorganisatie bepaalt die organisatie de concrete voorwaarden zoals vastgelegd in § 1, 2° tot 5°, en legt die ter goedkeuring voor aan de regering.

De erkenning van de scheidingsbemiddelingsorganisatie impliceert de erkenning van de aan die organisatie verbonden scheidingsbemiddelaar, voor de duur van de contractuele verbintenis tussen beide.

Artikel 5

Om een erkenning als scheidingsbemiddelingsorganisatie te verkrijgen of te behouden moet de organisatie aan de volgende voorwaarden voldoen:

- 1° een procedure tot erkenning van de aan haar verbonden medewerkers opstellen en ter goedkeuring voorleggen aan de regering ;
- 2° opleidingsvereisten, werkingsvereisten en een deontologische code voor de door haar erkende scheidingsbemiddelaars vastleggen en ter goedkeuring voorleggen aan de regering ;
- 3° door middel van een interdisciplinair samengestelde werkgroep zorgen voor de begeleiding en opvolging van de door haar erkende scheidingsbemiddelaar en de procedure daartoe in een werkingsreglement vastleggen dat ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de regering ;
- 4° jaarlijks een werkingsverslag voorleggen aan de Vlaamse regering, opgemaakt zoals door de regering wordt vastgelegd ;
- 5° ten volle meewerken aan de kwaliteitsbewaking en controle, uitgeoefend door de regering, en aan de door haar uit te werken klachtenregeling.

Artikel 6

De regering kan de erkenning schorsen of intrekken indien aan de bepalingen van dit decreet niet wordt voldaan.

De regering brengt haar voornemen tot weigering of tot intrekking van de erkenning vooraf ter kennis van de betrokken bemiddelaar of bemiddelingsorganisatie, die daartegen bezwaar kan indienen overeenkomstig de door de regering bepaalde procedure.

De regering bepaalt de nadere regels betreffende de informatie aan de cliënten en aan de media, die gelden in geval van schorsing of intrekking van de erkenning.

Artikel 7

Gestraft wordt met een geldboete van 26 frank tot 1.500 frank :

- 1° hij of zij die bemiddelt zonder in het bezit te zijn van de bij dit decreet vereiste erkenning ;
- 2° hij of zij die samenwerkt met een bemiddelaar die niet in het bezit is van de bij dit decreet vereiste erkenning.

Sonja BECQ

Trees MERCKX - VAN GOEY

Riet VAN CLEUVENBERGEN

Bart VANDENDRIESSCHE

BIJLAGEN

BIJLAGE I

Centra Algemeen Welzijnswerk, Brussel-Halle-Vilvoorde

16 januari 1997

BRUSSEL:

- ARUNDO, Ninoofseplein 10, 1000 Brussel, 02/512.54.34 (t) - polyvalent residentieel
- CENTRUM ALGEMEEN WELZIJSWERK VZW DE HALLEN, Grétrystraat 1, 1000 Brussel, 02/227.02.00 (t) - polyvalent ambulant
- CENTRUM VOOR LEVENS- EN GEZINSVRAGEN BGJG, Troonstraat 26, 1050 Brussel, 02/507.88.00 (t) - solistisch ambulant
- DE LOPER, Glasgowstraat 18, 1070 Anderlecht, 02/520.11.30 (t) - solistisch ambulant
- GROOT EILAND, Groot Eiland 84, 1000 Brussel, 02/502.66.00 (t) - polyvalent ambulant
- LEGER DES HEILS - DE FOYER, Bodegemstraat 27, 1000 Brussel, 02/512.17.92 (t) - polyvalent residentieel
- SJERP, Triomflaan 1, 1050 Brussel, 02/629.23.45 (t) - solistisch ambulant
- WELKOM, Mommaertsstraat 22, 1080 Brussel, 02/414.24.23 (t) - solistisch ambulant

HALLE-VILVOORDE:

- PAJOTTENLANDS CENTRUM, Zwartenbroekstraat 127, 1750 Lennik, 02/532.53.14 (t) - solistisch ambulant
- TELEVIL CENTRUM BEGELEID WONEN VOOR THUISLOZEN, J.B. Nowélei 33, 1800 Vilvoorde, 02/252.15.15 (t) - solistisch ambulant

BIJLAGE II

De ambulante polyvalente centra die
scheidingsbemiddeling als specifieke opdracht vervullen

De Hallen, Brussel
Pluralistisch Welzijnsnetwerk,
Antwerpen

Amok Koepel, Antwerpen
De Mutsaard, Antwerpen
CAW Kempen, Herentals

Parentesis, Mortsel
APC Mechelen-Heist, Mechelen
CAW De Brug, Willebroek
Pluralistisch Centrum voor
Algemeen Welzijnswerk Limburg,
Genk
Sociaal Centrum, Brugge

Ambulant Pluralistisch Centrum,
Brugge
Sociaal Centrum, Kortrijk
Sociaal Centrum, Torhout
Sociaal Centrum, Izegem
Welzijnscentrum, Menen
Pluralistisch Centrum Regio, Gent

Sociaal Centrum, Gent
Sociaal Centrum Waasland,
St.-Niklaas
Centrum Algemeen Welzijnswerk,
Aalst
CAW , Geraardsbergen
Sociaal Centrum Meetjesland,
Eeklo
